

Vasutasok Szakszervezete Területi Képviselőlet Záhony

ZÁHONYI VASUTAS

XIV. évfolyam, 22 szám

2025. február 17

Jenga

Biztosan sokaknak ismerős játék a Jenga, melynek lényege, hogy fablokkokból egy tornyot építünk, majd azokat egyesével kell eltávolítani anélkül, hogy összedőlné a torony. A játék tanít a stabilitás megőrzésére, akár építünk, akár bontunk. Nos, nekem egyre csak ez az ingatag torony jut az eszembe, valahányszor térségünk jövőjére gondolok. Mert ugye elődeink a „hőskorban” a KGST idején megálmodták és megvalósították a „Kelet Kapuját”, mely stabil alapokon működött, több ezer család megélhetését biztosította a vasúti átrakó körzet. A rendszerváltást követően azonban elkezdődött a „játék” második része, egyesével kezdték a torony blokkjait eltávolítani.

Az utóbbi években többször is elfordult, hogy olyan elemet mozdítottak el, amely szinte magával rántotta az egész építményt. Valahogy mégis sikerült talpon maradni, de ennyire ingatag, mint napjainkban, talán még sosem volt. A körülményeket mindannyian ismerjük, talán már elcsépelet frázisnak tűnhet az orosz-ukrán háborúra hivatkozni, vagy túlzóan optimista ennek a végét várni? De akkor mit, vagy mire várhatunk?

A határforgalmi teljesítményeink a padló alatt, az RCH munkavállalói hónapok óta állásidőznek, s találgatják, hogy kedvezően változik-e a helyzet év végére. Mert ugye a „türelmi idő” eddig tartana, ötven fővel csökkenne a létszám nyugdíjazással, természetes fogyással. De persze az sem titok senki előtt, hogy a határforgalom drasztikus visszaesése nemcsak az RCH-s munkavállalókat sújtja, bár eddig komolyabb foglalkoztatást érintő negatív intézkedés máshol még nem történt.

4625 Záhony Európa tér 5.
vasúti tel: 03/33-49, 03/33-48, mobil: 30-386-6083
E-mail: zhtk@vsz.hu

Vasutasok Szakszervezete Területi Képviselő Záhony

Sajnos a kulcsszó az előző mondatban az „eddig”, mivel a fényeslitkei Kocsijavító Műhely dolgozóit a napokban értesítették arról, hogy a munkáltató a minden másnapos munkarend helyett nappalozást vezetne be, mondván, megcsappantak a javítandó teherkocsik. Kevés a megrendelés, tehát itt is csökkentek a teljesítmények. Tette ezen bejelentését a munkáltató úgy, hogy előtte semmilyen egyeztetés nem történt sem a szakszervezettel, sem az Üzemi Tanáccsal. A Vasutasok Szakszervezete nem hagyta eme bejelentést szó nélkül, konzultációt kezdeményezett, amire február 27-én kerül sor. Azonban az már biztos, hogy az előre beharangozott március 01-vel nem módosítja a munkáltató munkarendet.

Szóval a „torony” tovább inog, és bizony jól jönne a záhonyi vasutasnak egy „stabil kéz”, mely az ingadozást megszüntetné. De a legjobb mégis az lenne, ha befejeződne ez a „játék”, és megmaradna a TORONY.

Juhász Tiborné

Vasutasok Szakszervezete Területi Képviselő Záhony

Lebegjünk!

Ismerősöm szerint a hit a remélt dolgokba vetett bizalom, semmiképp sem a látható dolgokról való meggyőződés. Másik kedves ismerősöm, miután kiderült, hogy hajnalok hajnalán, még munkaidő előtt templomban járt, kérdésemre, hogy miért, azt felelte: mert ott a hit. Bizonyára ott is, de nem inkább bennünk? Legyen szó vallásos hitről, vagy arról, hogy hiszünk valamiben, leginkább valakiben, de nagyon. Más értelmezésben a hit az ember azon „érzékszerve”, amivel a lelki valóságot tudja felfogni, egész pontosan a láthatatlan valóságot. Szóval nem megfogható, igazi fogalommal van dolgunk, ráadásul a Biblia szerint a remélt dolgok vannak középpontban, és ugye, a reményt végképp nem kaparinthatjuk meg csak úgy. Valójában lebegünk, amikor a bensőnkéről van szó, a valóság pedig hiába előttünk van, sokszor nem látjuk a tényektől az igazat.

Nem ritkaság, hogy az igaz meglátása helyett inkább remélünk, hol ezt, hol azt. A reményről azt írják, egyfajta kedélyállapot, és jó fajta. Kellemes előérzet, valami jóra várás okozza, ami reményeink szerint bekövetkezik előbb-utóbb. Párban jár a félelemmel, ami valami várható rossznak az előérzete. Ám maradjunk a jónál, legalábbis mi, férfiak, mert a művészek a reményt egy horgonyra támaszkodó nőként ábrázolják. No, igen, a lehorgonyzás mindannyiunk vágya, de korántsem mindenki kiváltsága. Természetesen szó sincs arról, hogy a nők miatt, hiszen számukra sem mindig egyértelmű, hogy miért támaszkodnak arra a bizonyos horgonyra. De biztosan szeretnék, ami pont olyan lebegő várakozás, nyugtalan kedélyállapot, mint a hit. Mégis tesszük ezt is, meg azt is, mert úgy szebb, izgalmasabb az életünk.

Főleg, ha bízunk is, jobb híján a reményünkben, vagy inkább hitünkben. Már csak azért is, mert több nyelvben a bizalom egyben a hitet is jelenti. Például az angol faith, a francia foi, vagy épp a latin fides. Ami nem alaptalan, mert a bizalom olyasféle elvárás, amikor egy szerencsés kimenetelben hiszünk. Mint a való életünk sokszor mutatja, ismét lebegünk a valóság és az álmaink között. És bízunk, hiszünk abban, hogy aki hitünk, bizalmunk élvezője, az úgy nyilvánul meg velünk, ahogyan elvárjuk. Mondhatja bárki, hogy ez ám az igazi

lebegés a hitünk – bizalmunk – és a valóság, álmaink és a végkifejlet között. De akkor a bárki még nem élt meg olyan, igazi meggyőződést, amelynek szintén része a csalódás.

A meggyőződés az egyetlen a hit megfogalmazásában, aminek köze van a józan észhez. Ami, persze, nem mindig józan, de azt hisszük, amikor alapos okaink vannak rá, hogy azt a valamit biztosnak, bizonyosnak véljük. Mert sokat tudunk róla, és bár sokat ígért, úgy véljük, hogy megtartja. És ha már végképp kifogytunk az érvekből, akkor hiszünk és bízunk benne, ezt diktálja erkölcsünk is, és reméljük, hogy az övé is. Vagy az övék. És bezárul az a bizonyos ördöginek vélt kör, pedig nem ördögi, hanem a mienk. Mi vagyunk azok, akik lebegni akarunk, az álmaink és a valóság között. Mert az sokkal jobb, kellemesebb, mint beismerni, hogy tévedtünk, ismét rászedtek bennünket. Mert a hit, a remény és a bizalom háromszögében akarunk lebegni, mert ott tudunk igazán jókat álmodni. A meggyőződés a valóság, amit csak akkor szeretünk, amikor nekünk jó. Ami ugye nem mindennapos.

Lebegjünk bátran, attól szép az élet! Ám nézzünk le néha, hogy tudjuk, hová esünk, ha minden hit, remény és bizalom elveszett. Hátha van ott lent is valami, amivel újra kezdhettük.

Dolhai József

Mint már annyiszor – ez sem Záhonyon múlt.

ZÁHONYI VASUTAS

V. évfolyam, 15. szám

2015. szeptember 14.

Egy hét Záhonyban

A mögöttünk lévő héten sem panaszkodhattunk tétlenségre, hiszen hétfőn indult a „Férfi 40” aláírásgyűjtési akció. Sajnos Kisvárdán nem sikerült kiállnunk, mert nem kaptuk meg a szükséges engedélyt, de ott voltunk Vásárosnaményban, és természetesen itthon is, Záhonyban. S mindeközben egyeztettünk Olexa Imre kollégámmal és Gáncsos Istvánnal, a záhonyi TÜK vezetőjével, melynek apropója az állásidő és a csökkentett munkaidő értékelése volt. A munkáltató is úgy ítéli meg a jelen teljesítmények alakulását, hogy a következő hónapban vissza kell térni a normális munkáltatásra, amit a megnövekedett teljesítmények mellett a szabadságok kiadásának elmaradása is indokol.

Nem mehettünk el szó nélkül az elmúlt hét más eseményei mellett sem, mert a zamárdi oktatáson hallottak még jobban felkorbácsolták az amúgy sem nyugodt hangulatot. És ha ezt lehet még tovább fokozni, akkor megtette a Kelet-Magyarországban megjelent Záhonyról szóló cikk. Érdekes jelenség, hogy gyakran írnak arról különböző lapok – a Keleten kívül például a Figyelő – milyen jól alakulnak a dolgaink, fontosak vagyunk Ukrajnának, itt mégis alig-alig látni valami belőle, a jövőből meg szinte semmit.

A körülöttünk zajló események, meg nem erősített, vagy cáfolt hírek indokoltá tették, hogy a két cég (RCH, Záhony-Port) szakszervezeti tisztségviselői megosszák egymással az információkat, és kialakítsanak egy közös álláspontot. A megbeszélésre Zlati Róbert érdekvédelmi alelnök is Záhonyba utazott, és megérkezését követően találkozott az RCH Záhony TÜK vezetőjével. A rövid találkozón a TÜK vezető tájékoztatta az állásidő és a rész munkaidős foglalkoztatás helyzetéről, ahol szintén elhangzott, a munkáltató is támogatja ezek megszüntetését.

Vasutasok Szakszervezete Területi Képviselőlet Záhony

HUMORSAROK

SZERENCSEFIA

- Te, cimborá! Hogy tudtad annak idején megúszni, hogy bevonulj sorkatonának?
- Hát, hallod, magam sem tudom...Háromszor voltam sorozáson, mindháromszor azt mondták, hogy egészséges vagyok! Fogadtam is a dokival pár ezerben, hogy alkalmas vagyok...

SZERENCSEFRIZURA

Testvéri küldöttség érkezik a szövetséges ország laktanyájába, és megróják a parancsnokot, hogy nem használják a technikai fejlődés adta lehetőségeket.

- Például nálunk már rég gépesítve van az újoncok hajvágása: bedugja a fejét a gépbe, és pillanatok alatt kész az egyen-katonafrizura.
- Hát, valamit nem értek: mindenkinek más-más a fejmérete!
- Hát, eleinte igen...